

Predica de la Krefeld

Duminică, 2 decembrie 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Laudă și mulțumire Domnului nostru. Poate cele două surori ale noastre ne vor cânta o cântare. Veniți acum în față.

În introducere noi am auzit un gând foarte important. În cele mai multe traduceri este scris „EU voi locui în ei, voi umbla în ei”. Da. El le face pe amândouă: în noi, și în mijlocul nostru. Ambele sunt corecte. El locuiește în noi și umblă în mijlocul nostru.

Vă rog, cântați-ne o cântare frumoasă. Cântați spre slava Domnului. [...]

Amin. Da, binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeu nostru. Finalul va fi încununat, și ferice de cel ce stăruie până la sfârșit.

Avem saluturi din Finlanda, din Austria. Fratele Wagner ne-a scris – ei au ascultat. Salutări din Dublin, din diferite țări: din Danemarca, de pretutindeni. Am primit și telefoane. Noi ne bucurăm din toată inima. Cum deja a spus fratele Schmidt, avem ocazia să ajungem lumea întreagă și să împărtășim cu omenirea Cuvântul minunat al lui Dumnezeu.

Am ajuns în ultima lună a anului... Privesc în urmă la toate călătoriile prin multe-multe țări, care au început din ianuarie. Iar acum, cu voia Domnului, în al doilea week-end din decembrie vom merge la Palermo, iar în al treilea week-end în România și Serbia. În al patrulea week-end Zürich, în al cincilea Krefeld, apoi în primul week-end, în ianuarie, din nou aici, împreună cu voi toți, de aproape și de departe. Aducem totul înaintea Domnului. El va face lucrurile bine. Noi nu putem opri cursul istoriei, din contră, ne bucurăm că și d.p.d.v. politic, religios, totul se conturează. Noi am înțeles, desigur, că din 21 decembrie nu vor mai fi controale la frontieră. Poți conduce din nordul îndepărtat, din Lituania, până jos la Barcelona – nu vor mai fi controale la frontiere. Totul poate fi așezat biblic. Ultima Împărăție mondială se ridică înaintea ochilor noștri. Dolarul și SUA își pierd valoarea și reputația, și euro câștigă. Și Europa va

conduce lumea. Totul își urmează cursul. Totul își urmează cursul exact așa cum este prezis în Cuvânt. Deși suntem foarte întristați... - am auzit-o în introducere, El a creat totul, cele vizibile și cele invizibile. Și Geneza 1.1 începe cu „**La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul**”. Apoi, în anul 1851, fiica iubită a lui Charles Darwin moare de tuberculoză, iar omul își pierde credința și-și schimbă gândirea în sensul opus, și în 1859 își proclamă teoria evoluției. Și dacă ne gândim apoi că o majoritate covârșitoare a hotărât în Parlamentul European, la Strasbourg, ca învățătura biblică despre creație să nu mai fie predată, ci teoria evoluției, a lui Darwin. Lucrul acesta ne provoacă greutăți – este de neînțeles; nelegiuirea, apostazia, totul se conturează înaintea ochilor noștri. Căsătoria și familia nu mai sunt ce ar fi trebuit să fie și ce au fost cândva. Cupluri de același sex primesc același statut – rânduiala divină din creație este aruncată la o parte și neorânduiala dușmanului este afișată, este pur și simplu binevenită, tolerată. În orice caz, istoria își urmează cursul și nu mai este nădejde pentru lumea aceasta – numai în Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru. Suntem recunoscători pentru faptul că Dumnezeu ne-a chemat afară și că noi putem crede din toată inima așa cum a spus-o Scriptura.

Poate se potrivește aici aluzia la călătoria noastră în Israel. Cu voia Domnului, și dacă nu vine Domnul, va avea loc din 5 în 15 mai, anul viitor. Încă mai sunt câteva locuri. Oricine dorește să vină, se mai poate înscrie în decembrie.

Frați și surori, ne uităm deseori în Cuvânt și vedem promisiunile, prezicerile, vedem împlinirea cu poporul lui Israel, cu Biserica, iar acum, de asemenea, cu Biserica Mireasă. Și suntem recunoscători pentru orientare – am vrut să spun pentru orientarea sfântă, sigură, pe care ne-a dat-o Dumnezeu în Cuvântul Său și prin Cuvântul Său. Nici o părere personală, nici o răstălmăcire, ci Cuvântul lui Dumnezeu descoperit în adevăratul său înțeles, prin harul Său – fie în ceea ce privește slujba fratelui Branham sau ceea ce a învățat el și ce i-a fost descoperit de Dumnezeu: nimic nu ne provoacă greutăți. Prin harul lui Dumnezeu putem așeza totul în Biblie, chiar dacă fratele Branham s-a referit de 8 ori la Apocalipsa

10.7. Desigur, trebuie să încadrăm din punct de vedere biblic și acest lucru, fără nici o greutate. Și în această direcție aș dori să vă dau câteva versete care să vă ajute, mai ales pe toți frații noștri care n-au pășit încă pe terenul descoperirii, care folosesc litera conform cunoștinței, fără a fi călăuziți în legături detaliate prin Duhul Sfânt. Exod 4.22-23: „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut”. Osea 11.1: „am chemat pe fiul Meu din Egipt”. Matei 2.14-15: „ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin proorocul care zice: "Am chemat pe Fiul Meu din Egipt."”. Ieremia 31.6-9: „Efraim este întâiul Meu născut”. Deut. 14.1: „Voi sunteți copiii Domnului, Dumnezeului vostru”. 2 Sam. 7.14, 1 Cro. 17.13: „Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu” - se repetă în Evrei 1.5. Apoi are loc trecerea, de la Fiul lui Dumnezeu la toți fiii și fiicele lui Dumnezeu: 2 Cor. 6:17-18. Din singular Dumnezeu a făcut plural. Să citim: „De aceea: Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi”. Și acum urmează textul din 2 Sam. 7.14, urmează pluralul: „Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. Lucrul acesta este permis. Mai întâi este vorba de Fiul lui Dumnezeu – „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea”. Apoi se adresează celor chemați afară, aleșilor. Iar singularul, de la Fiul lui Dumnezeu, trece la pluralitatea fiilor și a fiicelor lui Dumnezeu: „Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. Este minunat, nu este nici o contradicție, doar o descoperire a ceea ce s-a petrecut pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, prin Fiul lui Dumnezeu. Prin El am primit înfierea – Gal. 4 de la v.4 – la plinirea vremii. Iar Pavel a fost îndreptățit să facă dintr-un singular plural, ca să arate scopul și însemnătatea răscumpărării de pe crucea Golgotei. După cum citim în Osea: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt”. Apoi Iosif a trebuit să fugă în Egipt, ca să se poată împlini Cuvântul rostit în mod profetic: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt”. Dar un text nu-l anula pe celălalt, ci totul își avea locul potrivit – chemarea afară din Egipt a poporului lui Israel, „am chemat pe fiul Meu din Egipt”; chemarea afară a Fiului lui Dumnezeu, a Celui întâi născut dintre mai mulți frați. Profetia

biblică trebuia să-și găsească împlinirea în El. Aceste lucruri aparțin unul altuia, dar fiecare este altceva: pe de o parte Israelul, pe de o parte Fiul lui Dumnezeu, apoi, în cele din urmă, toți fiii și fiicele lui Dumnezeu ca și chemați afară, ca o Biserică pregătită pentru Domnul, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

La fel este cu Apocalipsa 10. Și oricine ar fi câtuși de puțin interesat să fie învățat de Dumnezeu, trebuie pur și simplu să privească în Sfânta Scriptură, și dacă dorește, trebui doar să citească în Coloseni 2, apoi să compare cu Apocalipsa 10. Să citim mai întâi Apoc. 10, și să vedem că aici se vorbește despre taina lui Dumnezeu, la singular: v. 7: „în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu” – taina lui Dumnezeu, singular – „se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi profeților.” Întrebare: ce este taina lui Dumnezeu, despre care spune aici că se va sfârși? S-o citim din Col. 2.2-3: „pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. Există multe taine: taina lui Hristos și a Bisericii, taina referitoare la Israel și la Biserică arătată în Romani, de la cap. 9 la 11. Aici însă este vorba despre TAINA LUI DUMNEZEU – **singular**. În v. 3 avem răspunsul. Nu trebuie să-l dea vreun om, căci [deja] se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Să mai citim o dată v. 2, apoi 3: „pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste”. S-a întâmplat lucrul acesta cu noi? Suntem noi uniți în dragoste? Suntem noi pe cale să experimentăm ceea ce scrie în următoarea propoziție, „și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere [și pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii – vers. revizuită.]”... O deplină siguranță a înțelegerii în tot ceea ce a pregătit Dumnezeu, în tot ce a promis Dumnezeu și în tot ce ne-a arătat în Cuvântul Său, ca să fim introduși în acesta. „ca să cunoască taina lui Dumnezeu, adică pe Hristos”. Taina aceasta este Hristos! „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. Taina aceasta este Hristos! Dumnezeu s-a descoperit în trup, a fost dovedit neprihănit

în Duhul, predicat neamurilor, crezut și primit în slavă. Unde este vreo dificultate aici? Fratele Branham, ca ultimul mesager al Bisericii, prin a cărei slujbă toate tainele lui Dumnezeu și ale Împărăției lui Dumnezeu au fost descoperite, a avut dreptul să se refere la Apoc. 10 și în repetate rânduri a vorbit, la plural, despre taine. Numai când citea textul biblic puteai auzi singularul, dar când folosea cuvintele sale, o făcea întotdeauna la plural, pentru că el a fost însărcinat și trimis de Dumnezeu ca prin ultimul mesaj să descopere tot ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru noi – să descopere toate tainele, de la Geneza până la Apoc. 22. Este aici vreo problemă? Este vreo problemă cu Exod 4, „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut”? Este vreo problemă cu „am chemat pe fiul Meu din Egipt”? Acolo era vorba despre poporul lui Israel, dincoace despre Fiul lui Dumnezeu. Apoi, în 2 Cor. 6, noi, ca frați și surori, putem fi incluși în marele plan de mântuire al Dumnezeului nostru, pentru ca Domnul nostru să poată să spună „Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu!”, ca să se poată împlini „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”, ca să se poată împlini „Lui nu-I este rușine să-i numească "frați"”. El s-a făcut ca noi, ca noi să putem ajunge ca El. Planul răscumpărării, pe care-l are Dumnezeu cu omenirea, este minunat. Ferice de toți cei ce-L cred pe Domnul, căci numai prin credință pășim pe terenul descoperirii. Și în acest punct, de asemenea, trebuie atenție. Cine citește Numeri 16 va vedea că tocmai un băgăcios [o persoană care se amestecă în treburi care n-o privesc – n.tr.] a poruncit bisericii să vină la ușa cortului – un împotrivor al lui Moise, unul care s-a răzvrătit. Dar Dumnezeu nu i-a vorbit. Poate o citim, ca s-o știe toți. De fapt eu n-am vrut s-ajung aici, dar dacă cineva vine la ușa cortului, și dacă a pășit pe terenul descoperirii, atunci aceasta trebuie să aibă loc în reverență, nu în scopuri personale, și nu în răzvrătire față de rânduiala divină (care în vremea aceea fusese pusă la punct de către Moise și Aaron, în biserică).

Numeri 16.19: „Și Core a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la ușa cortului întâlnirii”. Da, trebuie să vă

închipuiți lucrul acesta. Datan, Abiram și cine a mai fost, în loc să vină cu smerenie la ușa cortului, astfel ca Dumnezeu să poată vorbi prin slujitorul Său însărcinat – Moise – ei adună întreaga adunare împotriva slujitorului lui Dumnezeu, împotriva rânduiei dumnezeiești. Și știm cu toții ce s-a întâmplat. Să citim v. 19 încă o dată. „**Și Core a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la ușa cortului întâlnirii. Atunci slava Domnului s-a arătat întregii adunări. Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, și a zis...**”. Apoi a venit despărțirea, a venit judecata peste cei ce s-au răzvrătit față de rânduiala divină din vremea aceea, și care au zis: „Suntem și noi pe-aici. Avem și noi o slujbă. Suntem și noi sfinți – toată biserica este sfântă”. Este OK, dar dacă Dumnezeu pronunță o chemare atunci noi trebuie s-o ascultăm, s-o respectăm.

Când fratelui Branham i s-a spus în 7 mai 1946 „Așa cum lui Moise i s-au dat două semne, tot așa și ție îți sunt date două semne”. Desigur, noi știm ce a vorbit Dumnezeu, cu trimiterea, cu însărcinarea, în legătură cu promisiunea dată de Dumnezeu în Vechiul Testament, în Maleahi, în ultimele versete, confirmată de Domnul nostru în Noul Testament, în Matei 17, și în Marcu 9. Ce vrem mai mult? Și, cum deja am văzut ieri seară, în Cuvântul din 2 Ioan, acolo trebuie scris la VIITOR: „**care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup**”. Ambele își au locul lor, dar uneori chiar și traducătorii n-au recunoscut profund înțelesul, și au tradus atât cât au priceput ei. Există peste 80 de asemenea probleme de traducere – toate pot fi căutate – dar Duhul lui Dumnezeu ne conduce în tot adevărul. Și noi am observat despre ce este vorba în 1 Ioan 4. „**Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu**”. Aceasta este mărturia noastră. În același fel El va reveni, ca Același ieri și azi și în veci. Și aceasta și în ceea ce privește revenirea Lui. Învierea trupească a celor ce dorm în Hristos este în legătură cu aceasta – la fel și mutarea trupească a celor ce sunt vii în Hristos, și răpirea noastră împreună, pe nori, după cum este scris. Acesta este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Ferice de omul care împarte drept [corect] Cuvântul adevărului, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Și despre asta este vorba, și anume ca

fiecare verset să fie adus în ordinea divină, ca toți să fie învățați prin Cuvânt și călăuziți în tot adevărul, prin Duhul Sfânt.

Noi credem în deschiderea pecetilor – eu sunt convins de asta. Nu trebuie s-o spun de fiecare dată aici, dar eu am fost cu fratele Branham la numai câteva săptămâni înainte, și mi-a spus că se va muta la Tucson, datorită vedeniei pe care i-a arătat-o Dumnezeu. Eu n-am sărit în ceva, cu parașuta, aterizând undeva. Nu, eu am fost martor al slujbei sale, și știu despre ce vorbesc, și nu mi-e greu să văd concordanța deplină a mesajului cu Cuvântul, și a Cuvântului cu mesajul, și să-l dau mai departe. Și lucrul acesta ne deosebește pe noi de toți ceilalți care-l pun în mijloc pe profet și totul devine un cult (de fapt nici n-ar trebui spus aici) – cultul unui om; atunci mormântul capătă importanță, costumele său (care este tăiat în bucăți spre a-l împărți oamenilor) capătă importanță. Atunci nu trebuie să mergem la biserica catolică – putem să rămânem acolo. Nu și iarăși nu! Cel mai mare profet a avut sarcina să pregătească drumul pentru Domnul, și nici un profet nu mărturisește despre sine, dar slujba și Dumnezeu mărturisesc despre Cuvântul pe care-l poartă el.

Și cum am zis ieri, nu profeții au condus poporul la Dumnezeu, ci, și în zilele profetului Ilie, Dumnezeu a întors inima poporului la El. Profetul a făcut ce i-a poruncit Dumnezeu, și cu aceasta treaba lui s-a terminat. Dumnezeu a făcut restul, prin prezența Sa, prin confirmarea Sa, în mijlocul poporului, și El Însuși le-a întors inimile. Același lucru este acum; nu „fratele Branham” în sus și-n jos, sau „fratele Pavel”, sau „fratele Moise”. Toți acești oameni ai lui Dumnezeu au contribuit cu partea lor, cu slujba lor, ca noi să avem astăzi Cuvântul deplin, evanghelia deplină, și întoarcerea la început. Dar Pavel întreabă în epistola către Corinteni: „Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu”. Și Dumnezeu confirmă Cuvântul. Ce spune Pavel? „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească” – prin harul Său. Același lucru se întâmplă și azi. Poate un fermier... frate Müller, tu te pricepi [cu agricultura]; și eu îmi mai aduc aminte... poate un fermier să contribuie cu ceva la creșterea grâului?

Fermierul seamănă, apoi poate să se culce. El seamănă; de restul se ocupă Dumnezeu cerului. Și Dumnezeu cerului dă ploaia, ca grâul să moară, ca germenul de viață să poată ieși din grâu. Pentru aceasta Dumnezeu folosește soarele, ca prin căldură să vină la suprafață viața din această sămânță. Noi nu contribuim cu nimic la aceasta. Tu faci totul, Doamne. Noi semănăm, Domnul dă ploaia, soarele, El însuflă și veghează asupra Cuvântului Său. Și în măsura în care noi purtăm Cuvântul Său, El veghează asupra noastră ca să-și confirme Cuvântul Său în noi, prin harul Său.

Dacă citim acum în 2 Petru 1.17-19, „**Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea"**”. De o vreme mă bucur de fiecare dată când citesc aceasta... mărturia lui Petru, un martor ocular și nu doar atât, ci unul care a și auzit. Fiți atenți: „**Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt**”. Aleluia! Aleluia! Laudă, cinste și slavă Dumnezeului nostru. „Noi am fost acolo. Noi am urcat cu El. Noi i-am văzut pe Moise și pe Ilie”. Și Petru ar fi putut să spună aici: „Eu eram gata să ridic trei colibe: una pentru Domnul, una pentru Moise și una pentru Ilie”. Și după aceea a venit acest nor luminos – slava supranaturală a lui Dumnezeu. Apoi s-a auzit glasul. Și în limba germană noi avem întotdeauna expresia „cu un sunet”. Așa de clar nu este scris în nici o traducere. Aici spune „**Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt**”. Apoi, trecerea [tranziția], trăirea aceasta minunată. Dar el nu mai zidește pe aceasta, ci merge la Cuvântul profeției. V. 19: „**Și avem Cuvântul profeției făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre**”. Cea mai mare trăire cu Dumnezeu, cea mai minunată, este bună. Mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar pasul următor este înapoi la Cuvânt, înapoi la profeția biblică. Orientarea divină nu vine prin trăiri, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și de aceea avem un Cuvânt al profeției și mai sigur!

Frați și surori, dragi prieteni, ce să spunem noi azi? Dacă ar fi Pavel aici, ce ne-ar spune? Dacă Petru ar fi aici azi, dacă apostolii ar fi aici azi... Domnul nostru a spus deja de atunci: „**mulți profeți și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut...**”. Ce să spunem noi azi? Toți credincioșii, de-a lungul celor două mii de ani au dorit să vadă împlinirea, să vadă ce se va întâmpla la vremea sfârșitului, iar noi suntem generația binecuvântată de Dumnezeu cu o inimă deschisă, cu ochi deschiși, cu ochi și urechi unse... Conform Scripturii, cine are urechi de auzit, să audă ce spune Duhul bisericilor. Apocalipsa 3: „**te sfătuiesc să cumperi de la Mine ...doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi**”. Frați și surori, fără descoperire de la Duhul Sfânt nu vedem nimic. Trebuie să ne fie descoperit de către Dumnezeu; și prin Cuvânt suntem învățați de Dumnezeu, iar prin Duhul, învățătura, de asemenea profeția, ne este arătată în împlinirea ei, în toate amănuntele. De exemplu, deja în Vechiul Testament, în Daniel, spune „**pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește**”. Cunoștința divină în ceea ce privește împlinirea profeției biblice vine atunci când profeția biblică se împlinește. Și pentru că trăim în timpul acesta, nu se poate altfel: suntem conduși de Dumnezeu în Cuvânt, și vedem cum se împlinește totul. De asemenea și în Israel, în Ierusalim... și vă spun sincer: dacă deja se spune că tratatul de pace va fi făcut până la sfârșitul anului viitor, frați și surori, cine citește să înțeleagă: „Când veți vedea... cine citește să fie atent” – ce este scris în Daniel, ce este scris în Apocalipsa? – cine citește și vede împlinirea, să înțeleagă și să privească lucrurile din punct de vedere biblic.

Apoi am auzit că la ultimele negocieri se va implica și Vaticanul, apoi este vorba despre muntele Templului, până la muntele Sion. Da, după aceea... Atunci noi trebuie să deschidem din nou această Carte, să citim din nou în ea, și să vedem ce a promis Dumnezeu aici. Dați-mi voie să citesc un verset foarte important, din Evrei 11, pentru că este vorba despre tema răpirii. Și aici, în Evrei 11.5 avem relatarea despre răpirea lui Enoh. „**Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și**

n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu”. Apoi citim în v. 6: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui”. Eu am notat câteva versete care vorbesc despre plăcerea lui Dumnezeu, începând cu Gen. 4.4, când Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună, iar Dumnezeu a ținut seama de aceasta. Apoi, toate jertfele din Vechiul Testament... Lev. 1.3: „Dacă darul lui va fi o ardere de tot... să-l aducă la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, ca să fie plăcut Domnului”. În tot Vechiul Testament jertfele aveau doar un scop: să aducă împăcare și iertare, și plăcerea Domnului – ca Dumnezeu să nu mai fie mânios, să nu mai impute nimic, ci să privească în jos cu îndurare, jertfa să-i fie plăcută și la fel cel ce aducea jertfa. Lev. 22.29: „Când veți aduce Domnului o jertfă de mulțumire, s-o aduceți așa ca să fie primită”. Mereu este vorba ca plăcerea lui Dumnezeu să vină peste cel ce aducea jertfa. Deut. 33.16 „Bunăvoința Celui ce S-a arătat în rug...”. Bunăvoința care s-a odihnit peste Moise... Chemarea a fost pronunțată, însărcinarea a fost dată prin har, și aici vedem că bunăvoința [plăcerea] lui Dumnezeu a fost peste acela pe care l-a chemat, pe care l-a trimis. Apoi bunăvoința lui Dumnezeu s-a odihnit peste cei ce aduceau jertfele conform Cuvântului lui Dumnezeu, conform îndrumărilor Celui Preaînalt. 1 Sam. 15.22: „Samuel a zis: Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului?”. Aici avem tranziția – bunăvoința lui Dumnezeu se odihnea peste cel ce aducea jertfa, apoi este vorba despre ascultare. Nu doar jertfa, ci legătura cu ascultarea: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului?”. Urmează apoi afirmația: „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”. Aș putea să citesc toate versetele minunate despre plăcerea lui Dumnezeu venită peste mai mulți indivizi, și de asemenea peste poporul lui Dumnezeu.

Apoi, în 1 Cor. 10, îi vedem pe toți cei binecuvântați în Vechiul Testament, toți cei ce au fost conduși afară, care au fost botezați în mare, în nor, care au băut din stâncă, și după aceea este

scris „**Totuși cei mai mulți dintre ei, n-au fost plăcuți lui Dumnezeu**”. Trebuie să mergem la Isaia 42, unde se vorbește despre Robul Domnului, Răscumpărătorul nostru – „**în care Își găsește plăcere sufletul Meu**”. „**Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ**”. Peste Fiul lui Dumnezeu s-a odihnit plăcerea lui Dumnezeu – de două ori [se specifică acest lucru] – la botez, în Mat. 3.17, apoi pe muntele Schimbării la Față.

Frați și surori, nu este suficient să vorbim despre răpire. Întrebarea sună astfel: umblăm noi cu Dumnezeu, conform Cuvântului și voiți Sale? Pentru că numai în aceste condiții se poate odihni, cu adevărat, plăcerea lui Dumnezeu pentru noi. Iar de aceasta ține și faptul ca Biserica să fie liberă de învățături străine, de orice influență străină, supusă lui Dumnezeu, prin Cuvânt și Duh, astfel ca numai ceea ce a spus și a promis Dumnezeu să poată să se întâmple.

Iar în acest context, repede, din epistolele lui Pavel către Timotei, numai câteva versete. În 1 Timotei 1 citim în v. 3: „**După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură**”. Pavel, un om chemat și însărcinat de Dumnezeu, era conștient de responsabilitatea Sa, și a transmis această responsabilitate colaboratorului său, și anume, să se împotrivescă acestor oameni care aduc învățături străine, să-i oprească, să nu le mai permită, pentru că Biserica are dreptul la învăătura curată, adevărată, clară, a sfintei Scripturi. „**Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul**”.

V. 5-6: „**Ținta poruncii este dragostea**”. Aici putem face trecerea către 2 Tes. 2: „**pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți... din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rățacire**”. Frați și surori, eu mă întreb pe mine și pe noi toți: este în noi dragostea desăvârșită, a lui Dumnezeu, pentru adevăr? Este ea legată de Dumnezeu și de Cuvântul Lui, este ea legată puternic de Cuvânt? Spuneți AMIN. Asta este. Atunci nu mai e loc de învățături străine.

Să citim mai departe în v. 5-6: „Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută. Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit și s-au apucat de flecării”. Din păcate nu doar la început a fost așa, ci și acum, în vremea noastră. Frați care s-au întors de la Cuvântul adevărului, și uneori ceea ce este prezentat este numai flecărie, nu o predică din Cuvântul lui Dumnezeu.

1 Tim. 3.14-16: „Îți scriu aceste lucruri cu nădejde că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temeliala adevărului”. În introducere am auzit „Voi locui în ei, voi umbla în ei, Îmi voi continua lucrarea prin Biserică... Tată, Tu în Mine și Eu în ei”. Aici avem continuarea lucrării de răscumpărare cu Hristos și cu Biserica Sa. Și Dumnezeu a dat diferite slujbe. Preocuparea apostolului era ca toți cei ce au parte în vestire să știe cum să se poarte în Biserica lui Dumnezeu, în Casa lui Dumnezeu. Biserica lui Dumnezeu nu este un club, ci este stâlpul și temeliala Adevărului. Și tot ce nu este adevăr n-are ce căuta în Biserica lui Dumnezeu. Stâlpul și temeliala adevărului nu va susține nici o eroare – ea este purtătoarea Cuvântului lui Dumnezeu. Și temeliala adevărului nu poate fi clătinată. „...fiind zidiți pe temeliala apostolilor și profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”.

Apoi v. 16, binecunoscut: „Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut. de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie”. [trad. rev.] Ce mărturie minunată! În 1 Tim. 4.16, avem îndemnul minunat: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora: stăruie în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. Și lucrul acesta îl dorim cu toții. Noi înșine, ca predicatori, dorim să fim gata la revenirea lui Isus Hristos, și de asemenea dorim să fie gata toți cei ce au auzit Cuvântul lui Dumnezeu din gura noastră. Fie ca toți s-o pună la inimă, în lumea întreagă: prin această slujbă, prin această vestire are loc chemarea afară, pregătirea, orientarea, concordanța cu

Dumnezeu și cu sfântul Său Cuvânt, astfel ca plăcerea lui Dumnezeu să se poată odihni peste noi, prin harul Său. În Vechiul Testament jertfele trebuiau să aducă bunăvoința lui Dumnezeu, dar neascultarea a făcut imposibil acest lucru. Numai prin ascultare, PRIN ASCULTARE... Și de aceea este scris despre Fiul lui Dumnezeu: „S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. Și numai dacă noi suntem răstigniți cu Hristos, și voia noastră a fost pusă în voia lui Dumnezeu în așa fel încât și noi să putem spune din convingere „fără o cale proprie, fără o voie proprie; numai Tu să hotărăști”. Destul!

Frați și surori, aș dori să fim încurajați; nu fiți descurajați. Mulțumiți Domnului Dumnezeu, care ne-a cercetat cu îndurare, nu ca să ne lase la jumătatea drumului, ci ca să umble cu noi, prin harul Său, până la desăvârșire, până ajungem de la credință la vedere. Eu sunt sigur că așa cum Dumnezeu a chemat afară Israelul, „Tu ești fiul meu cel întâi născut. Eu te-am chemat din Egipt”, tot așa trebuie să se întâmple acum – Dumnezeu cheamă afară – ca din singular să poată veni pluralul, „Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice”. Primiți voi lucrul acesta din partea lui Dumnezeu? Acesta este darul lui Dumnezeu pentru toți frații și toate surorile, pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, prin har.

Acum locul din cap. 6, v. 13-16, din 1 Tim.: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzești porunca [să îndeplinești însărcinarea – n.tr.], fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos”. Da, au trecut 2000 de ani de atunci. Și de câte ori n-a subliniat fratele Russ, și fratele Schmidt, că în vremea aceea Cuvântul era adresat celor de atunci, iar astăzi ne este adresat nouă. Acum spuneți sincer: Cuvântul acesta i se adresează doar lui Timotei? Trăiește el astăzi, ca să vadă arătarea Domnului nostru Isus Hristos? Nu. El deja este cu Domnul. Dar noi suntem aici, și putem îndeplini aceeași însărcinare în așa fel încât voi să fiți fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, „care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul

împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin”. La aceasta se mai poate spune odată AMIN, și de asemenea, un ALELUIA. Deci, cu adevărata vestire a fost întotdeauna în legătură un scop, și anume ca adevărații copii ai lui Dumnezeu să fie pregătiți, să fie gata la revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru. Și ajungem iarăși la cea mai mare însărcinare: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, tu ești trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”. Frați și surori, noi suntem o parte din planul divin de mântuire, din aceste zile, și vom trăi desăvârșirea, prin harul Său.

Acum, un cuvânt pentru toți aceia care sunt împovărați, care vin la adunare ca să aibă o trăire cu Dumnezeu, fie că este vorba de întoarcere, eliberare, vindecare, eliberare din vreo robie sau din vreun drept pe care Satana îl poate avea asupra oamenilor, pentru că El pedepsește păcatul până în a treia sau a patra generație. Într-o asemenea adunare, unde este prezent Domnul nostru înviat, trebuie să se întâmple (și se va întâmpla) tot ceea ce s-a întâmplat atunci pe pământ, când El venea într-o adunare – păcătoșii primeau iertare, bolnavii erau vindecați, cei legați și cei copleșiți de diavol primeau eliberare. Ei veneau legați la Domnul, și plecau eliberați, mărturisind despre ceea ce a făcut Dumnezeu.

Ieri și azi am auzit două mărturii minunate. Și aș dori ca tu, scumpă soră de pe rândul al doilea, să te ridici, te rog. O soră bolnavă incurabil, fără speranță, în stadiul terminal, medicii nu știau ce să-i facă, și iată, la o înmormântare în Germania de vest, o rugăciune și Dumnezeu a vindecat. Și azi, sora noastră scumpă este aici. Mulțumesc.

Cealaltă mărturie este din Finlanda. Nu știu dacă ați auzit despre aceasta – soacra fratelui nostru drag Erwin Paceko – cancer, abandonată de medici, și iat-o vindecată prin puterea lui Dumnezeu. Isus Hristos este Același, și, frați și surori, dacă nu este o boală spre moarte... există boală care duce la moarte – până acum toți oamenii

au murit, cu excepția lui Enoh, Moise și Ilie. Toți ceilalți au murit. Într-un fel sau altul, la sfârșit, o boală a cauzat moartea. Dacă noi știm însă, că boala nu este spre moarte, că moartea nu poate să aibă loc acum, atunci, în adâncul nostru trebuie să ne împotrivim. Nu avem voie s-o acceptăm. Spuneți doar „Doamne iubit, încă nu este vremea plecării mele acasă. Eu nu cred că este... Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu”. Și veți vedea ce se va întâmpla. Trebuie să avem o împotrivire interioară, o respingere a bolii, a păcatului, a unui lucru rău – această împotrivire trebuie să se ridice în noi și trebuie să spunem „Doamne iubit, aceasta nu face parte din mine, Tu ai luat asupra Ta toată boala, toată durerea”. Vă rog, nu consimțiți nicio boală, împotriviți-vă bolii din toată inima și spuneți „Doamne iubit, eu cred ce-a spus Cuvântul Tău”.

Și vă rog ascultați acum și aceasta: în Vechiul Testament a fost o promisiune – Isaia 53. În Noul Testament se află împlinirea, în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Ne-a fost dăruită prin harul Său. Trebuie să avem atitudinea [poziția] corectă. Și Domnul nostru a întrebat deseori: „Crezi tu că pot să fac asta pentru Tine?” Și răspunsul a fost întotdeauna afirmativ. Și după aceea s-a și întâmplat. Frați și surori, eu sunt astăzi aici să vă încurajez să-L credeți pe Dumnezeu pe cuvânt. Și pentru toți cei care n-au trăit încă o întoarcere reală, dați-mi voie s-o spun astăzi: încă mai este scris, și încă se mai împlinește: „**oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit**”. Nu așteptați ocazii mai bune, ci astăzi dacă auziți glasul Lui... și sper că noi n-am auzit numai glasul unui predicator ci glasul Celui ce ne vorbește din cer și care ne arată din nou oferta sa de har.

Apoi, toți cei care simt într-un fel sau altul că încă nu sunt eliberați, că dușmanul vrea să-și impună dreptul lui peste ei – frați și surori, a sosit ceasul cercetării dumnezeiești, ceasul când Dumnezeu Își confirmă Cuvântul în toți aceia dintre noi care au nevoie de El – mântuire, eliberare, vindecare, orice ar putea fi. Noi nu doar o spunem, ci este adevărat: Isus Hristos este Biruitorul de pe Golgota. El a zdrobit capul șarpelui, ne-a dăruit răscumpărarea, prin harul Său, răscumpărarea prin sângele Său scump și sfânt, care a fost

vărsat pe crucea Golgotei. Și, noi avem intrare liberă la Dumnezeu și la toate binecuvântările pe care Cel Atotputernic ni le-a dăruit în Isus Hristos, Domnul nostru.

Astăzi ne vom ruga împreună și vom crede împreună, și-L vom trăi pe Dumnezeu împreună. Ați înțeles ceea ce-am vorbit noi din Cuvânt? Ați văzut cum este în concordanță Cuvântul? „**am chemat pe fiul Meu din Egipt**” – ați văzut cum se împlinește? Totul este în armonie. Ați înțeles că fratele Branham s-a putut referi în mod corect la Apoc. 10, fără a ajunge la împlinirea propriu-zisă? Slujba lui a avut loc spre a descoperi toate tainele. Duhul Sfânt ne conduce în armonia dumnezeiască. Frați și surori, aș putea să sar în sus, aș putea să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru privilegiul mare pe care ni l-a dat, ca să fim adunați în prezența Lui, să fim adunați în Numele Lui, să ascultăm Cuvântul Lui, să-l credem, și să ne fie descoperit. Iar acum fie ca Dumnezeul Atotputernic să-și descopere puterea. Sa în mijlocul nostru, prin vindecare, eliberare, răscumpărare. Se va face după credința noastră. Binecuvântat și lăudat să fie Domnul, Dumnezeul nostru, în Numele sfânt al lui Isus. Amin. Ne ridicăm pentru rugăciune. Să cântăm „Așa cum sunt”. [...] S-o mai cântăm o dată. [...]

Înainte de a ne ruga, haideți să citim Luca 4 de la v. 17: „**și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:...**” Aleluia. Amin. El a găsit locul potrivit la timpul potrivit. V. 18: „**Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului**”. Domnul nostru credincios ne-a trimis chiar și astăzi pentru aceasta. Același Cuvânt din profetul Isaia, același Cuvânt din Luca 4 este valabil astăzi pentru noi. Domnul ne-a trimis să predicăm evanghelia despre Cel răstignit, și să vestim puterea învierii Sale. Și toți cei ce-o cred, o și trăiesc. Și astăzi dorim să ne rugăm împreună, să credem și să-L trăim împreună.

Câți au o cerere mai deosebită? Să vă văd mâinile. Da... Întotdeauna sunt mulți. La Domnul nu contează dacă sunt puțini sau mulți. Haideți să credem acum, din toată inima: prin rănilor Lui eu sunt răscumpărat, eu sunt eliberat, eu sunt vindecat, eu sunt mântuit, împăcat cu Dumnezeu. Mântuirea deplină ne-a fost dăruită. Toți cei ce-L cred astăzi pe Dumnezeu, vor avea o trăire cu El, astăzi.

Doamne scump, în locul acesta noi am auzit Cuvântul Tău. În locul acesta noi credem acum Cuvântul Tău, și-Ți mulțumim pentru împlinirea Cuvântului Tău în noi, pentru mântuirea sufletului, pentru eliberarea Duhului, pentru vindecarea trupului. Îți mulțumim, Doamne scump, pentru descoperirea Cuvântului Tău, și a voii Tale. Îți mulțumim pentru toate legăturile pe care le-ai descoperit. Doamne Dumnezeule Atotputernic, Tu locuiești printre noi, Tu umbli printre noi, Tu vorbești printre noi – ALELUIA. Slavă, cinste și laudă lui Dumnezeu. Mari lucruri se întâmplă! Mari lucruri se întâmplă! ALELUIA! ALELUIA! ALELUIA! ALELUIA! Laudă lui Dumnezeu. ALELUIA!

Primiți lucrurile pentru care v-ați rugat, primiți lucrurile pentru care ați crezut, căci oricine cere primește. Și mai ales Marcu 11 de la v. 22: întâi ne rugăm, apoi exprimăm ceea ce i-am spus Domnului în rugăciune, o exprimăm prin credință – și ceea ce rostim prin credință, aceasta se întâmplă. În felul acesta Își confirmă Dumnezeu Cuvântul în noi.

Toți cei ce aveți nevoie de mântuirea sufletelor voastre, ați crezut din toată inima? Ați chemat Numele Domnului? Atunci ați fost mântuiți, pentru că așa este scris, și așa rămâne în veci. „**Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit**”.

Voi, cei care ați fost bolnavi, ați crezut că „prin rănilor Tale eu sunt vindecat”? Voi, cei care aveți dureri, ați crezut că El aluat durerea noastră asupra Lui? Credeți acum și veți vedea slava lui Dumnezeu. Ce să mai facă Dumnezeu înainte ca noi să credem? Domnul Dumnezeu Și-a descoperit Cuvântul Său, l-a confirmat și a locuit în noi și printre noi, El umblă în noi și prin noi și printre noi, spre a-Și împlini Cuvântul, și ca să-Și îplinească toate făgăduințele. A Lui, a Dumnezeului Atotputernic, care ni S-a

descoperit în Isus Hristos, Singurul Său Fiu zămislit, ca să ne primească ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, și ca să ne aducă în starea noastră de la început, [a Lui să fie slava]. El a făcut-o, noi nu mai suntem străini, ci suntem cetățeni ai casei lui Dumnezeu – de acolo aparținem. Și suntem în casa lui Dumnezeu, în Biserica lui Dumnezeu, stâlpul și temelie adevărului. Cuvântul Adevărului și Duhul Adevărului să fie peste noi toți și peste întreg poporul Său, pretutindeni pe pământ. Fiți binecuvântați, scumpi frați și surori, pe tot pământul, în toate țările, popoarele și limbile. Fiți binecuvântați din Casa Domnului, fiți binecuvântați în Numele Domnului, Dumnezeului nostru. ALELUIA. Lăudați pe Domnul. Lăudați Numele Lui cel sfânt. ALELUIA. ALELUIA. Să cântăm „Tu meriți”. [...]

Scump Domn și Dumnezeu, Îți mulțumesc din toată inima că ne-ai dăruit un loc pe acest pământ, în care ne putem aduna din multe limbi și națiuni, ca să ascultăm Cuvântul Tău. Îți mulțumesc că Te-ai ocupat ca să se traducă și să se poată asculta la nivel mondial, în toate limbile principale. Și Îți mulțumesc că ne-ai dăruit frați care traduc în diferite limbi, în ciuda unor probleme de traducere în câteva limbi. Doamne iubit, Tu ne-ai dăruit limba Duhului, ca noi să aducem conținutul duhovnicesc în legătură cu limbajul duhovnicesc, și Duhul Sfânt ne descoperă legăturile, prin harul Tău. Îți mulțumim din toată inima pentru aceasta. Binecuvântează-i pe toți frații și surorile mele care au călătorit de la mare distanță și au cheltuit bani și timp ca să fie aici. Doamne iubit, toată lumea să audă și să vadă că Tu ai un popor care a recunoscut mesajul ceasului și slujba pe care ai dat-o Tu – ei au parte în aceasta. Doamne iubit, într-o răspundere directă înaintea Ta, dorim să împlinim slujba aceasta și să ducem omenirii acest ultim mesaj în Numele Tău, limpede precum cristalul, și mai ales poporului lui Dumnezeu. Înălță-Ți Fața peste noi și dă-ne pacea și binecuvântarea Ta. Îți mulțumesc pentru răspunsul la rugăciunile noastre. Tu ai răspuns rugăciunilor, și Te rog, Doamne iubit, ca nimeni să nu vorbească în necredință, ci toți să mărturisească prin credință că Tu ai auzit și ai răspuns rugăciunilor noastre. Pune capăt întregii

necredințe și neascultări, dăruiește credință și ascultare, pentru slava Numelui Tău, și condu-ne în binecuvântarea deplină pe care ne-ai dăruit-o prin răscumpărarea noastră. Ție, Dumnezeu Atotputernic, Îți mulțumim din nou pentru toate, pentru mesager, pentru mesaj, pentru Cuvântul Tău, pentru Noul și pentru Vechiul Testament, pentru tot ce ne-ai dăruit și ne-ai descoperit. A Ta să fie cinstea. Împreună laudăm puterea sângelui Tău, a Cuvântului și a Duhului Tău, și Îți mulțumim că această mărturie întreită, după cum este scris în 1 Ioan 5, își găsește împlinire în noi. Suntem sub sângele Tău, suntem în Cuvântul Tău, și Duhul Tău ne conduce în tot adevărul. Binecuvântat și laudat să fii, Domnul Dumnezeu nostru, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Amin.